

Formularze doniesienia o wypadku można otrzymać w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków, od władz administracyjnych I instancji oraz inspektorów pracy. Do czasu dostarczenia przez Zakład ubezpieczenia od wypadków tych formularzy zgłoszenia winny nastąpić bez użycia przepisanych formularzy. W tym wypadku należy podać:

- a) nazwisko przedsiębiorcy (firma), miejsce i rodzaj przedsiębiorstwa;
- b) imię i nazwisko, wiek, adres, zajęcie i zarobek roczny poszkodowanego;
- c) datę i miejsce wypadku;
- d) gdzie umieszczono poszkodowanego, kto go leczy, do jakiej kasy chorych należał;
- e) jakie uszkodzenie poniósł poszkodowany;
- f) w razie śmierci wskutek wypadku należy podać imiennie żonę i dzieci (ślubne, legitymowane i nieślubne), zmarłego oraz innych członków jego rodziny, do utrzymania których się przyczyniał. Przy wymienianiu dzieci i członków rodziny należy podać nadto wiek każdej z tych osób.

O ile zmarły nie pozostawił ani żony lub dzieci ani też żadnego członka rodziny, do utrzymania którego się przyczyniał, należy to zaznaczyć.

§ 10. Wszelkie czynności i pisma urzędowe potrzebne do uzasadnienia i rozwikłania stosunków prawnych między Zakładem ubezpieczenia od wypadków z jednej strony, a przedsiębiorcami przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia lub dobrowolnie ubezpieczonych, albo osobami ubezpieczonymi z drugiej strony, wolne są od należytości i opłat stemplowych w myśl § 56 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (aust. Dz. U. P. № 1 z r. 1888) w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413).

§ 11. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, o ile nie czynią zadość obowiązkowi zgłaszania w terminach określonych w § 2 i 9 niniejszego rozporządzenia, ulegają karom przewidzianym w § 52 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (aust. Dz. U. P. № 1 z r. 1888) zmienionej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

G. Simon

513.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 19 maja 1924 r.

w sprawie zastosowania złotego do opłat stemplowych od weksli.

Na podstawie art. 5 lit. b) ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), §§ 10 i 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. № 34 poz. 351) oraz art. 18 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38 poz. 313) zarządza się co następuje:

§ 1. W miejsce tabeli opłat stemplowych od weksli, ustanowionej w art. 1 ustawy z dnia 26 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38 poz. 313) w markach polskich, ustanawia się następująca tabelę w złotych:

Przy sumie weksla do złotych:	Stawka wynosi	
	zł.	gr.
30		10
60		20
90		30
120		40
150		50
210		70
300	1	—
400	1	20
500	1	50
600	1	80
700	2	10
800	2	40
900	2	70
1000	3	—

Od każdego dalszego 1000 zł. przypada opłata w kwocie 3 zł., przyczem niecały 1.000 zł. liczy się za cały.

§ 2. Wymienioną w art. 1 ustępie czwartym powołanej ustawy o opłatach stemplowych od weksli i w § 2 rozporządzenia wykonawczego z dn. 13 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 317) kwotę 500.000 mkp., określającą sumę weksla, wystawionego bez określenia kwoty długu (niewypełniony, weksel blanco), ostatnio ustaloną na 4.500.000.000 mkp. w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 194) przelicza się na 2.500 zł.

§ 3. Kwoty kar pieniężnych, wymienione w art. 11 ustępie drugim powołanej ustawy o opłatach stemplowych od weksli, przelicza się:

- a) kwotę 10.000 mk. na 13 zł.
- b) kwotę 500.000 mk. na 650 zł.

§ 4. Oddzielnym rozporządzeniem Ministra Skarbu podane będą: opis i kategorie blankietów wekslowych złotych.

§ 5. § 3 rozporządzenia z dnia 13 maja 1922 r. wydanego celem wykonania ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 38, poz. 317) otrzymuje brzmienie następujące:

„Sumy pieniężne, służące za podstawę obliczenia opłaty, wyrażone w walucie zagranicznej, przelicza się na walutę polską według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w dniu bezpośrednio poprzedzającym dzień, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty; jeśli kurs ten w chwili obliczenia opłaty nie był jeszcze znany, to można przyjąć kurs przeciętny o jeden dzień wcześniejszy. O ile w dniach tych nie było notowania, dokonuje się przeliczenia według kursu, ustalonego po raz ostatni w ciągu okresu sześć-miesięcznego, poprzedzającego dzień wskazany.

Jeśli w powyższym okresie nie było notowania, przyjmuje się wartość walut zagranicznych na podstawie wartości podanej przez obowiązującego do uiszczenia opłaty. Władza skarbową może jednak zażądać od płatnika przedstawienia zaświadczenia jednej z giełd, czynnych w Rzeczypospolitej, że wartość podana równa się rzeczywiście, lub może ustalić tę wartość w drodze dochodzeń, przeprowadzonych z urzędu.

W przypadkach, przewidzianych w art. 1 ustęp trzeci i w art. 8 ustęp pierwszy punkt 2) ustawy, za dzień powstania obowiązku do uiszczenia opłaty, uważa się — w celu ustalenia wartości walut zagranicznych — dzień faktycznego uiszczenia opłaty; jeśli opłaty w ustawowym terminie ośmiodniowym nie uiszczono — ostatni dzień tego terminu.

Jeśli suma weksla wyrażona jest w markach polskich, to przelicza się ją na złote, dzieląc przez 1.800.000.”

§ 6. Aż do dalszego zarządzenia wolno używać dotychczasowych blankietów wekslowych, w których suma opłaty jest wyrażona w markach polskich. W tym celu przelicza się sumę opłaty, ustaloną w złotych (§§ 1 i 2) na marki polskie, mnożąc przez 1.800.000 i zaokrąglając iloczyn — jeśli nie jest podzielny przez 10.000 — wzwyż na kwotę, która jest w ten sposób podzielna.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze całej Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

514.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19 maja 1924 r.

w sprawie podwyższenia opłat stemplowych od weksli na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego i zastosowania złotego do tych opłat.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1109) art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o zmianie ustroju pieniężnego z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 34 poz. 351) oraz § 30 niemieckiej ustawy o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu ogłoszenia z dnia 21 lipca 1909 r. (Dz. Pr. str. 825) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty stemplowe od weksli, obowiązujące na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego, podwyższa się do wysokości, przewidzianej w ustawie z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38 poz. 313) względnie w rozporządzeniu z dnia 19 maja 1924 r. w sprawie zastosowania złotego do opłat stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. № 50 poz. 513).

W tym celu § 3 niemieckiej ustawy o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu ogłoszenia z dnia 21 lipca 1909 r. (Dz. Pr. str. 825) zmieniony ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Pr. str. 820) otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłata stemplowa wynosi:

Przy sumie weksla do złotych:	Stawka wynosi:	
	zl.	gr.
30		10
60		20
90		30
120		40
150		50
210		70
300	1	—
400	1	20
500	1	50
600	1	80
700	2	10
800	2	40
900	2	70
1000	3	—

Od dalszego 1000 zł. przypada opłata w kwocie 3 zł. przyczem niecały 1000 zł. liczy się za cały.

Gdy termin płatności weksla przypada później niż w trzy miesiące od daty wystawienia, albo gdy z weksla z oznaczonym terminem płatności, albo płatnego za okazaniem lub w pewien czas po oka-